

zjištění musí býti učiněno soudem a to výrokem příslušného soudu. Nemít možno, by soud rozhodující o promlčení, soud jiný na projednání oné věci nezúčastněný, měl a směl zkoumati a rozhodovati, zda jsou tu objektivní a subjektivní náležitosti trestného činu, spáchaného ve lhůtě promlčecí a formální předpoklady jeho stíhání, když čin nebyl vůbec předmětem soudního výroku. V souzeném případě není ani třeba obírat se další otázkou, zda se toto zjištění může státi jen výrokem soudním, kterým byl pachatel odsouzen pro trestný čin, spáchaný v době promlčecí, či zdali se tak může státi i jiným soudním výrokem, na př. i výrokem osvobozujícím, neboť bylo zjištěno nalézacím soudem, že nebyl vydán žádný soudní výrok o tom, zda se obžalovaný dopustil přestupku proti bezpečnosti cti, pro který byl Blažejem N-ým obžalován, an soud neměl ani možnosti, by se zabýval předmětem oné obžaloby a by o vině obžalovaného rozhodoval, poněvadž soukromý obžalobce Blažej N. vzal obžalobu zpět a soudu nezbylo, než trestní řízení podle § 227 tr. ř. zastaviti, aniž mohl zjišťovati, zdali se trestný čin stal či nestal. Smír, který byl uzavřen dne 2. července 1926 mezi obžalovaným a Blažejem N-ým, jest pouhým prohlášením stran, nikoli výrokem soudu. Vzhledem k vyličenému právnímu hledisku jsou bezpodstatny uplatňované výtky, jednak podle čís. 4 § 281 tr. ř. pro nepřipuštění důkazů o tom, že se obžalovaný dopustil urážky na cti, jednak rozporu se spisy podle čís. 5 téhož §, pokud se tvrdí, že v onom smíru obžalovaný výslovně uznává a připouští, že se dopustil proti Blažej N-ému urážky na cti a že ji odvolává.

Rovněž bezpodstatnou jest výtka neúplnosti, opřená o to, že nalézací soud nepřihlížel k tomu, že obžalovaný byl udán dne 20. října 1926 také pro přestupek podvodu spáchaný na administraci časopisu »S.«, kteréžto trestní řízení není prý dosud skončeno. Tato skutečnost by neměla významu pro přetržení promlčení již proto, že domnělý přestupek podvodu byl — jak stížnost zdůrazňuje — spáchán současně se žalovaným přečinem proti bezpečnosti cti — po případě před ním, zajisté tedy nebyl spáchán v době promlčecí, nýbrž šlo by o dva věcně se sbíhající trestné činy, z nichž každý se promlčuje samostatně. (Viz rozh. čís. 652 sb. n. s.). Pokud stížnost opírá o tuto okolnost též výtku zmatečnosti podle § 281 čís. 9 b) tr. ř., není provedena po zákonu, protože nemá podkladu ve skutkových zjištěních nalézacího soudu. Ježto nebylo zjištěno, že se obžalovaný dopustil v promlčecí době nového trestného činu, bylo by zbytečné zabývati se ještě otázkou stížností nadhozenou, zda by promlčení zůstalo přerušeno i tehdy, když prošla promlčecí doba pro druhý čin, neboť to v souzeném případě nepřichází vůbec ani v úvahu. Zmateční stížnost soukromých obžalobců bylo proto zamítnouti.

Čís. 3286.

Jest po případě důvodem pro delegaci soudu, v jehož obvodu obžalovaný bydlí, nemůže-li se pro chorobu dostaviti ku hlavnímu přelíčení u vzdáleného příslušného soudu.

(Rozh. ze dne 11. října 1928, Nd I 446/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací odňal spojené trestní věci proti obviněnému, vedené u zemského trestního soudu v Praze, tomuto příslušnému soudu a přikázal je k dalšímu provedení sedriálnímu soudu v Prešově.

Důvody:

Obžalovanému, jenž nepřivoluje, by hlavní přelíčení bylo provedeno v jeho nepřítomnosti, zabráněno bylo podle spisů již několikrát lékařsky potvrzenou chorobou v možnosti dostaviti se k hlavnímu přelíčení k příslušnému zemskému trestnímu soudu v Praze a jest se podle stavu věci obávati, že by i na dále mohlo býti z této příčiny ukončení oněch trestních věcí oddalováno. Naproti tomu připouští lékařský posudek, uložený ve spisech, že by obžalovaný mohl býti přítomen hlavnímu přelíčení před sedrií v Prešově. Těmito okolnostmi je ve smyslu §§ 62, 63 tr. ř. ospravedlněno hořejší výjimečné opatření, jemuž nebrání ani zřetel na náklady spojené s dostavením se svědků k hlavnímu přelíčení, kdyžť sedrie v Prešově bude moci potřebné snad svědecké výsledky opatřiti si cestou dožádání a při hlavním přelíčení použití po případě předpisu § 313 odst. třetí slov. trest. poriadku.

Čís. 3287.

Je důvodem pro delegaci jiného soudu, je-li jediný soudce, jímž je obsazen okresní soud pro věc příslušný, veden v této věci za svědka.

(Rozh. ze dne 11. října 1928, Nd I 456/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl stížnost soukromé obžalobkyně v její trestní věci proti obviněnému pro přestupek proti bezpečnosti cti, zahájené u okresního soudu v Králíkách, do usnesení vrchního zemského soudu v Praze ze dne 14. září 1928, jímž byl k projednání této věci delegován okresní soud v Ústí n/Orl.

Důvody:

Podle § 62 tr. ř. jest přípustným odněti výjimečně trestní věc příslušnému soudu a přikázati ji jinému soudu téhož druhu buď se zřetelem k veřejné bezpečnosti neb z jiných důležitých důvodů. Takovým důvodem je nepochybně okolnost, že jediný soudce, kterým je obsazen okresní soud v Králíkách, veden je stěžovatelkou samou za svědka události, jež jest předmětem zahájeného trestního řízení, takže by musil býti soudce zároveň svědkem ve věci jím projednáváné. Výklad § 68 čís. 1 tr. ř. je při tomto stavu věci bezvýznamným a zbytečným. Bezdůvodnou stížnost bylo proto zamítnouti.